Р Е Ш Е Н И Е
№ 2240

гр. София, 04.04.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 3 състав,** в публично заседание на 04.03.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря М. Велева, като разгледа дело номер **5537** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] с адрес за кореспонденция: [населено място],[жк], ул. 3020, № 34 чрез И. А. И., в качеството на изпълнителен директор срещу Ревизионен акт /РА/ № [ЕГН] от 21.09.2011 г., издаден от П. П. Б. – Д., на длъжност старши инспектор по приходите при ТД на НАП С., потвърден в оспорената част с решение № 1018/03.05.2012 г. на директора на дирекция "Обжалване и управление на изпълнението" – [населено място].

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на ревизионния акт, в частта на отказано право на данъчен кредит по фактури, издадени от [фирма], [фирма] и [фирма], както и в частта на определени задължения по ЗКПО за 2005 г. – 2007 г. Твърди се, че в хода на ревизията органите по приходите са приложили формално разпоредбата на чл. 32 ДОПК и на практика не са извършили насрещни проверки на доставчиците на жалбоподателя. Посочено е, че незаконосъобразно с РА е отказано право на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 64, ал. 4 от ЗДДС (отм.) тъй като доставчиците не са били открити на адресите им, а в хода на ревизията са допуснати съществени процесуални нарушения. Твърди се, че органите по приходите не са обсъдили и не са съобразили събраните в хода на ревизията доказателства. Изложени са доводи за всяка от процесните доставки, като се твърди, че представените в хода на ревизията документи доказват по несъмнен начин изпълнението на изискванията на приложимия ЗДДС за признаване право на данъчен

кредит. В жалбата са изложени продробни съображения за незаконосъобразност на РА, в частта на определени допълнителни задължения по ЗКПО за периода 2005 г. – 2007 г. Иска се от съда да отмени ревизионния акт в оспорената част. В съдебното производство жалбоподателят се представлява от адв. К., който излага подробни доводи за незаконосъобразност на ревизионния акт в съдебно заседание и представени по делото писмени бележки, претенидра за отмяната му и присъждане в полза на оспорващия на направените по делото разноски.

Ответната страна – директорът на дирекция ”О.” – [населено място], чрез процесуалния си представител юрк. З., изразява становище за неоснователност на жалбата, моли съда да потвърди оспорения РА и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На основание Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 804691 от 26.08.2008 г., издадена от П. К. М., на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция ДОК при ТД на НАП С. е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията на дружеството по реда на ЗДДС за периодите от 01.01.2005 г. до 31.05.2008 г. и за корпоративен данък по реда на ЗКПО за периодите от 01.01.2005 г. до 31.12.2007 г. Същата е връчена на 08.09.2008 г. на упълномощено лице. Заповедта е изменена със ЗВР № 807200/02.12.2008 г., издадена от П. К. М., на длъжност като е определен срок за приключване на ревизията до 08.01.2009 г. Със Заповед № 80367/15.12.2008 г., издадена от П. К. М., на основание чл. 34, ал. 1, т. 2 от ДОПК и във връзка с постъпила молба вх. № 53-04-781/12.12.2008 г. от изпълнителния директор на дружеството, ревизионното производство е спряно, считано от 15.12.2008 г. Със Заповед № 1101493-В/04.02.2011 г., издадена от П. Г. Г., на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С., на основание чл. 35 от ДОПК във връзка с отпаднало основание за спиране на ревизията /получено в ЦУ на НАП писмо на СГП с изх. № 6725/2008 г. от 17.01.2011 г./, ревизията е възобновена, считано от 04.02.2011 г. Със Заповед № ЦУ-70/16.02.2011 г., издадена от изпълнителния директор на НАП на основание чл. 114, ал. 4 от ДОПК и въз основа на мотивирано предложение на териториалния директор на ТД на НАП С. с изх. № 20-00-922/14.02.2011 г., срокът за приключване на ревизията е удължен до 25.05.2011 г. Със Заповед № 1102462/25.02.2011 г., издадена от П. Г. Г., на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С. е изменена ЗВР № 807200/02.12.2008 г. и е определен срок за завършване на ревизията до 25.05.2011 г. Заповедта е връчена на упълномощено лице на 14.03.2011 г. Лицата подписали ЗВР са оправомощени със Заповед № РД-01-131/22.03.2007 г., Заповед № РД-01-18/05.01.2010 г. и Заповед № РД-01-6/04.01.2010 г. на директора на ТД на НАП С..

За резултатите от ревизията е изготвен Ревизионен доклад /РД/ № 1102462/08.06.2011 г., връчен на 22.08.2011 г. на упълномощено лице. Не е подадено възражение по чл. 117, ал. 5 от ДОПК.

Ревизията е приключила с оспорения в настоящото производство ревизионен акт № [ЕГН] от 21.09.2011 г., издаден от П. П. Б. – Д., на длъжност старши инспектор по приходите при ТД на НАП С., упълномощена със заповед за определяне на компетентен орган /ЗОКО/ № К1102462/15.08.2011 г., издадена от Ц. К. Н., на

длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С. по заместване съгласно Заповед № РД-01-6/04.01.2010 г. на директора на ТД на НАП С.. РА и заповедта за определяне на компетентен орган по издаване на акта са връчени на упълномощено лице на 12.10.2011 г.

С оспорвания РА на дружеството са определени задължения за довнасяне общо в размер на 865 090,51 лв., в това число за определен данък по реда на ЗДДС в размер на 298 236,07 лв. и лихви в размер на 167 960,22 лв. и за корпоративен данък в размер на 206 325,35 лв. и лихви в размер на 192 568,87 лв.

Установените задължения по реда на ЗДДС произтичат от допълнително начислен данък на основание чл. 82 от ЗДДС във връзка с чл. 86 от ЗДДС за непризнати декларирани доставки на услуги с място на изпълнение на територията на друга държава членка общо в размер на 1 710,00 лв. за данъчни периоди м. 01, м. 02.2007 г., м. 02.2008 г. и отказано право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 204 605,60 лв. за данъчни периоди м. 02, м. 03, м. 06, м. 07.2005 г. по фактури, издадени от [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма]. Предмет на оспорване на РА, в частта на определени задължения за корпоративен данък са определените задължения в размер на 202 716,30 лв. за 2005 г., ведно с определените лихви в размер на 141 782,97 лв., в размер на 63 301,96 лв. за 2006 г., ведно с определените лихви в размер на 36 580,24 лв., в размер на 34 173,76 лв., ведно с определените лихви в размер на 14 205,66 лв., вследствие на извършено допълнително преобразуване на финансовия резултат за всеки от ревизираните периоди.

Съгласно констативната част на РД основен предмет на дейност на дружеството за ревизирания период е производство и търговия на оптични промишлени лещи за далечно виждане, които не са предназначени за сферата на здравеопазването.

С оспорвания РА на основание чл. 65, ал. 4, т. 4 от ЗДДС /отм./ е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 33,00 лв. по фактура № 2170/30.03.2005 г., издадена от [фирма]. Предмет на доставката - услуга. Отказаното право на приспадане на данъчен кредит по цитираната фактура е обосновано с констатации за непредставени документи от страна на доставчика, изискани с ИПДПОЗЛ изх. № 10-34-00-808/03.10.2008 г., връчено по реда на чл. 32 от ДОПК, поради неоткриване на адрес за кореспонденция. Изпратеното по пощата искане е върнато с отметка „непознат”. За извършената насрещна проверка на доставчика е изготвен ПИНП № 10-84-00-808/28.11.2008 г. От извършена справка в информационната система на НАП е установено, че дружеството е дерегистрирано служебно по ЗДДС считано от 18.10.2005 г. въз основа на решение на съда. Фактурата е включена от доставчика в дневник за продажбите за съответния период.

На основание чл. 65, ал. 4, т. 4 във връзка с чл. 55, ал. 6 от ЗДДС /отм./ е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 170 000,00 лв. по фактури № 122/11.02.2005 г. и № 123/14.02.2005 г., издадени от [фирма] с предмет на доставката „шлифовъчна машина и двигателен твърдомер с принадлежности”.

Въз основа на същото правно основание и аналогични изводи и констатации е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 34 560,00 лв. по фактура № 231/21.07.2005 г., издадена от [фирма]. Предмет на доставка по спорната фактура е „бормашина БК 031”. Въз основа на направените констатации е формиран извод за липса на реално осъществена доставка по издадената от [фирма] фактура и на основание чл. 65, ал. 4, т. 4 във връзка с чл. 55, ал. 6 от ЗДДС /отм./ е отказано

правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 34 560,00 лв. за данъчен период м. 07.2005 г.
Установено е от органите по приходите, че ревизираното дружество е декларирало през ревизираните периоди доставки с място на изпълнение на територията на друга държава членка, подлежащи на облагане с нулева ставка на данъка на основание чл. 21, ал. 3 от ЗДДС, които са подроблно описани в РД (стр. 14 – стр. 16). При извършена проверка в информационната система V. е констатирано, че е невалиден VIN номера на чуждестранни дружества, получатели по фактури, издадени от [фирма], както следва: - фактура № 491/28.02.2008 г., фактура № 43/16.02.2007 г., фактура № 35/11.01.2007 г., фактура 36/17.01.2007 г., № 38/18.01.2007 г. и фактура № 39/18.01.2007 г. За тези доставки ревизиращият екип е приел, че не са изпълнени условията на чл. 21, ал. 3 от ЗДДС, поради което данъкът става изискуем на основание чл. 25, ал. 5 от ЗДДС и следва да бъде начислен от доставчика по реда на чл. 86 от ЗДДС. Поради това и на основание чл. 82, във връзка с чл. 86 от ЗДДС, върху сумата в размер на 8 550,00 лв. е начислен ДДС общо в размер на 1 710,00 лв., в т. ч. за данъчен период м. 01.2007 г. в размер на 1 158,60 лв., за данъчен период м. 02.2007 г. в размер на 181,80 лв. и за данъчен период м. 02.2008 г. в размер на 369,60 лв.
Р. акт е обжалван пред директора на дирекция „О.” – [населено място] в срока по чл. 152 от ДОПК. На основание чл. 156, ал. 7 от ДОПК, срокът за произнасяне по жалбата е продължен по взаимно писмено съгласие между жалбоподателя и директора на дирекция О. С. за срок до 27.03.2012 г. В този срок не е постановено решение. Ответният административен орган е постановил решение №1018/03.05.2012 г. при условията на чл. 156, ал. 6 от ДОПК във връзка с постъпила жалба срещу РА до Административен съд София град с вх. № 53-02-236 от 26.04.2012 г. по описа на дирекция О. С.. С решението е отменен РА, в частта на установените задължения по реда на ЗДДС за данъчни периоди м. 03.2005 г. м. 09.2005 г. – относно отказано право на данъчен кредит по фактура, издадена от [фирма], в размер на 33,00 лв. и относно определените за довнасяне задължения за ДДС в размер на 9,69 лв. и лихва в размер на 7,30 лв. РА е отменен и в частта на установени задължения по реда на ЗКПО за 2005 г., 2006 г., 2007 г.
По искане на жалбоподателя по делото е допусната съдебно-счетоводна експертиза, по която са изготвени основно и допълнително заключение от вещото лице Ю. Я.. Въз основа на приетите по делото доказателства и след посещение в счетоводството на оспорващия вещото лице е представило основно заключение (л. 435 от делото), което съдът кредитра като съответстващо на приетите по делото доказателства, компетентно изготвено и неоспорено от страните. Вещото лице е кностатирало, че процесните доставки са надлежно отразени по съответните синтетични и аналитични сметки, а активите заприходени като ДМА съгласно изискванията на ЗСч. Въз основа на записванията в счетоводството на жалбоподателя вещото лице е дало заключение, че ДМА предмет на доставка по процесните фактури са налични и документално отразени. От вещото лице Я. е изготвено и допълнително заключение (л. 462 от делото), съгласно което ДДС по процесните фактури е начислен при доставчиците по сметка 4532, данъчните основи по фактурите са осчетоводени при доставчиците по сметка 706 – приходи от продажба на ДМА. В тази част, съдът не кредитира заключението от 22.02.2013 г., тъй като същото е изготвено въз основа на документи – извлечения от счетоводни регистри, представени от трето лице – И. Б., представило се

пред вещото лице като упълномощен представител на доставчиците, но по делото не бяхя представени доказателства за представителна власт на посоченото лице. На следващо място, настоящият съдебен състав приема, че обективна и компетентна преценка за надлежно отразяване на извършените доставки по съответните регистри на доставчиците може да бъде извършена след проверка на счетоводството на съответнвото дружество, а не единствено въз основа на извлечения от счетоводни записи и то само към конкретна дата. Същевременно, видно от представените по делото доказателства (л. 452 – 457 от делото), въз основа на които е изготвено заключението от 22.02.2013 г., същите представляват компютърна разпечатка и не съдържат подпис и име на лицето, което ги е съставило. Поради това, настоящият съдебен състав намира, че по делото не са налице каквито и да е данни и доказателства, че представените извлечения от счетоводни регистри, въз основа на които е изготвено експертизата, предсдтавляват действителни счетоводни записвания на доставчиците, част са от счетоводствата на тези дружества и отразяват действително извършени операции.

По делото е изслушано и прието заключение по допуснатата съдебно-техническа експертиза, съгласно което в производствена база в кв. Х. Д. на [фирма] в складово помещение са самостоятелно разположени шлифовъчна машина с отразен № 2034, двигател твърдомер с № 2033 и бормашина БК 031 с № 2036. Разпитано в съдебно заседание вещото лице П. е заявило, че върху описаните машини няма поставен уникален фабричен номер.

Жалбата до АССГ е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК, от надлежна страна. Жалбата е недопустима в частта, с която се претендира отмяна на РА, в частта на отказан данъчен кредит по фактура, издадена от [фирма], в размер на 33,00 лв., на определените за довнасяне задължения за ДДС в размер на 9,69 лв. и лихва в размер на 7,30 лв., както и в частта на установени задължения по реда на ЗКПО за 2005 г., 2006 г., 2007 г. В частта относно така установените задължения РА е отменен с решение №1018/03.05.2012 г. на директора на ДОУИ и за оспорващия не е налице правен интерес от оспорването в тази част. В останалата част жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му.

Оспореният ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите – чл. 118, ал. 2 ДОПК вр. чл. 7, ал. 1, т. 4 ЗНАП. Със заповед № К1102462/15.08.2011 г., издадена от Ц. К. Н., на длъжност началник сектор „Ревизии" в дирекция „Контрол" при ТД на НАП С. по заместване, П. П. Б. – Д., на длъжност старши инспектор по приходите при ТД на НАП С., е определена за компетентен орган по издаване на ревизионен акт на [фирма]. Обжалваният РА е издаден и в предвидената от закона форма – чл. 120, ал. 1 ДОПК.

За установяване фактите и обстоятелствата от значение за извършваната ревизия, са предприети действия, описани в констативната част на ревизионния доклад, който по силата на чл. 120, ал. 2 от ДОПК е неразделна част от ревизионния акт. Въз основа на доказателства, приложени по делото с

преписката и тези представени от жалбоподателя в хода на настоящото съдебно производство, включително въз основа на приетите по делото заключения по съдебно-счетоводната и съдебно-техническата експертизи, съдът приема за установено следното от фактическа и правна страна:

I. С ревизионния акт е отказано е право на приспадане данъчен кредит в размер на 170 000,00 лв. по фактури № 122/11.02.2005 г. и № 123/14.02.2005 г., издадени от [фирма], с предмет на доставките шлифовъчна машина и двигателен твърдомер с принадлежности.

Отказът на правото на приспадане на данъчен кредит по цитираните фактури е мотивиран с липса на доказателства за реално извършени доставки и непредставени от доставчика документи, изискани му с връчено по реда на чл. 32 от ДОПК искане с изх. № 10-53-06-4145/03.10.2008 г. За извършената насрещна проверка е изготвен Протокол № 10-53-06-4145/16.12.2008 г. Констатирано е, че дружеството е регистрирано по реда на ДОПК на 23.07.2003 г., регистрацията му е прекратена по реда на ЗДДС от 19.07.2007 г. След повторна регистрация по ЗДДС от 02.08.2007 г. същата е прекратена считано от 27.10.2008 г. Фактурите са включени от доставчика в дневник за продажбите.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя за допуснати нарушения при връчване на искането за представяне на документи и писмени обяснения на доставчика. Видно от представените по делото доказателства (л. 210 и сл. от делото) до [фирма] е изпратено ИПДПОТЛ изх. № 10-53-06-4145/03.10.2008 г. по пощата и е върнато с гриф непотърсено – видно от приложената обратна разписка. За връчване на ИПДПОТЛ са извършени две посощения на адреса за кореспонденция на дружеството, отразени с протоколи № 6065/06.11.2008 г. и № 6443/25.11.2008 г., при които не е открит представител на [фирма]. Изготвено е съобщение по чл. 32 от ДОПК изх. № № 10-53-06-4145/03.10.2008 г., което е изпратено на декларирания от дружеството адрес, публикувано е в интернет и е поставено на таблото за обявления. Следователно, изпълнена е процедурата за връчване на съобщения чрез прилагане към досието, уредена в чл. 32 от ДОПК. В срока по чл. 32, ал. 6 ДОПК изисканите документи не са представени на ревизията.

От ревизираното лице са изискани документи относно доставките от [фирма], които са представени на 16.05.2011 г. Представен е договор от 07.02.2005 г. по силата на който продавачът [фирма], продава на купувача [фирма] двигателен твърдомер с принадлежности на цена от 528 000,00 лв. с ДДС и шлифовъчна машина на цена от 492 000,00 лв. с ДДС. Съгласно чл. 2, ал. 2 от договора общата сума от 1 020 000,00 лв. ще бъде платена в срок до 11.02.2008 г. Съгласно чл. 3 от договора, продавачът е длъжен да прехвърли правото на собственост върху машините в момента на предаването им с приемо-предавателен протокол. Представен е приемо-предавателен протокол от 11.02.2005 г. между [фирма], чрез В. Т. Л. и [фирма] чрез В. М. Д., с който се удостоверява предаване на 1 бр. двигателен твърдомер с принадлежности на основание договор от 07.02.2005 г. С идентично съдържание е и представеният приемо-предавателен протокол от 14.02.2005 г., удостоверяващ предаване на

един брой шлифовъчна машина по договор от 07.02.2005 г. В издадените от [фирма] фактури като материално отговорно лице /МОЛ/ и съставил е посочен К. М. Б..

В хода на ревизията са представени счетоводни регистри на [фирма] за извършено осчетоводяване по фактурите, от които е видно, че машините са заведени като дълготрайни активи по сметка 204. Данъкът е начислен по сметка 453, задължението по фактурите е отразено по сметка 401 – по партида на доставчика. Представен е картон за заведените дълготрайни активи по отделно за всяка от машините за 2005 г., 2006 г., 2007 г. и 2008 г.

Представено е заверено копие от уведомление от [фирма], представлявано от К. М. Б., в качеството на управител до [фирма], с което доставчикът уведомява дружеството на основание чл. 99, ал. 3 от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/, че с договор за цесия от 18.01.2007 г. прехвърля вземането си в размер на 1 020 000,00 лв., произтичащо от фактура № 122/11.02.2005 г. и фактура № 123/14.02.2005 г. на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от П. И. Р.. В уведомлението е посочено, че [фирма] встъпва в правата на удовлетворения кредитор вместо [фирма] и всички плащания следва да бъдат извършени към новия кредитор [фирма].

От представените счетоводни регистри органите по приходите са установили, че с дата 18.01.2007 г. задължението по фактурите е прехвърлено чрез дебитиране на сметка 401 – партида на [фирма] и кредитиране на сметка 499 – партида на [фирма] с цялата стойност по фактурите, по които до същата дата няма извършено плащане. След прехвърляне на вземането са извършени следните плащания в брой на [фирма]: на 30.04.2007 г. в размер на 75 000,00 лв., на 26.06.2009 г. в размер на 50 000,00 лв., на 17.07.2009 г. в размер на 45 000,00 лв., на 21.08.2009 г. в размер на 60 000,00 лв., на 16.09.2009 г. в размер на 50 000,00 лв., като салдото по сметка 499 е в размер на 740 000,00 лв., оставащи като неразплатени.

В писмените обяснения на управителя на ревизираното дружество, представени в хода на ревизията, е посочено, че машините, предмет на доставки от [фирма] се намират на адрес в [населено място], [улица] Завода за лазери. На машините са начислявани амортизации. Монтажът е извършен от С. З. А. с помощта на персонал от личния състав на [фирма], за наличието на който е представена рекапитулация за начислен ФРЗ за м. 02 и м. 07.2005 г.

Представени са и 2 бр. актове за въвеждане в експлоатация на ДА: - от 21.02.2005 г. за въвеждане в експлоатация на двигателен твърдомер в цех Оптика на [фирма]; - от 21.02.2005 г. за въвеждане в експлоатация на шлифовъчна машина в цех М. на [фирма].

Поради непредставяне на техническа документация, технически паспорт, инструкция за въвеждане в експлоатация, данни за лицата с ЕГН, въвели машините в експлоатация, гаранционни карти, обслужващ сервиз за времето на гаранционния срок, изискани с Искане изх.№ 10-53-04-1216/27.04.2011 г., органът по приходите е приел, че дружеството не разполага със същите.

Въз основа на направените констатации ревизиращите органи са формирали извод за липса на реално осъществени доставки по издадените от [фирма] фактури и на основание чл. 65, ал. 4, т. 4 във връзка с чл. 55, ал. 6 от ЗДДС

/отм./ е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 170 000,00 лв. за данъчен период м. 02.2005 г.

Както в хода на ревизията, така и в настоящото производство не са представени доказателства от доставчика [фирма] за реално извършване на доставката на активи, за счетоводната отчетност във връзка с доставката, за определяне на предходните доставки, по които лицето е получател по отношение на доставката. По делото остава неизяснен произходът на стоката, предмет на процесните доставки, в т.ч. притежавал ли е доставчикът процесните машини, къде са съхранявани същите преди продажбата им на жалбоподателя и как са транспортирани. Съгласно разпоредбата на чл. 65, ал. 4 ЗДДС /отм./ органът по приходите отказва правото на приспадане на данъчен кредит на ревизиран данъчен субект по всяка доставка в размера по ал. 5, когато установи, че за нея или по предходна доставка е налице едно от обстоятелства, посочени в т. 1 – т. 4. Като основание за отказване на данъчен кредит по т. 4 е предвидено - доставчикът не е представил доказателства от значение за определянето на данъчните му задължения в указания му от орган по приходите срок, включително доказателства за извършване на доставката, за счетоводната отчетност във връзка с доставката, за определяне на предходните доставки, по които лицето е получател по отношение на доставката, когато за това е бил уведомен по реда на ДОПК. Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че в хода на ревизията от достачика не са изискани документи по надлежн ред, поради което органите по приходите незаконосъобразно са приложили разпоредбата на чл. 65, ал. 4 от ЗДДС (отм.). Както бе посочено по-горе в решението, видно от представените по делото доказателства, ревизиращите органи са изготвили ИПДПОТЛ, което поради неоткриване на доставчика на ареса за кореспонденция е връчено чрез прилагане към досието при изпълнение изискванията на чл. 32 ДОПК. Видно е, че искането за представяне на доказателства е изпратено по пощата както на адреса за кореспонденция, така и на адреса по чл. 8 от ДОПК.

По делото не са представени доказателства за реалното изпълнение на доставката на машини от [фирма], в т.ч. и доказателства за счетоводната отчетност във връзка с доставката, за определяне на предходните доставки, по които лицето е получател по отношение на доставката. Единствените доказателства представени във връзка доставките и то от жалбоподателя са процесните фактури и договори, сключени между страните, които представляват доказателство за наличие на облигационни отношения между [фирма] и [фирма], но не и за реалното им изпълнение. Не се споделя от съда становището на пълномощника на оспорващия, изразено в представените по делото писмени бележки, че за реалността на доставките по делото са събрани достатъчно доказателства. Основната предпоставка за възникване на правото на данъчен кредит по смисъла на чл. 63 от ЗДДС (отм.) е ревизираното лице реално да е получило доставката на стока от търговеца, издал процесната фактура. Действително, от доказателствата представени по делото, както и въз основа на основното заключение по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза, което съдът кредитира като компетентно и обективно изготвено, се установява, че в счетоводството на оспорващия са

заприходени машини от вида на процесните - двигателен твърдомер и шлифовъчна машина. Не е доказано обаче, че именно това са активите, предмет на процесните доставки, както и че прехвърлянето на собствеността им е именно от доставчика. В тази връзка, следва да се посочи, че липсата на каквато и да е техническа документация за процесните машини, прави невъзможно тяхното индивидуализиране. Не са представени технически паспорт, гаранционни карти и условия за експлоатация на тези машини, всяка от които според процесните фактури е със значителна стойност - двигателен твърдомер с принадлежности на цена от 528 000,00 лв. с ДДС и шлифовъчна машина на цена от 492 000,00 лв. В този смисъл, съдът не възприема становището на вещото лице инж. Ю. П., изразено в съдебно заседание на 26.11.2012 г., съгласно което „не е нормално на всяка бормашина да се слага индивидуален номер…". Извън нормалната логика е машини с такава значителна стойност да не са съпроводени с каквато и да е техническа документация и да не са индивидуализирани по какъвто и да е начин – с партиден номери или сериен номер на производство.

На следващо място, не са налице доказателства, че доставчикът е придобил и разполагал с машини от вида на процесните, което съобразно императивната разпоредба на чл. 65, ал. 4, т. 4 от ЗДДС (отм.) е основание за отказ на право на данъчен кредит по доставката. Недоказано е и счетоводното отразяване на доставката в счетоводството на [фирма]. Съдът не кредитира заключението от 22.02.2013 г., изготвено от вещото лице Я., съгласно което ДДС по процесните фактури е начислен при доставчиците по сметка 4532, данъчните основи по фактурите са осчетоводени при доставчиците по сметка 706 – приходи от продажба на ДМА. Заключението е изготвено въз основа на документи – извлечения от счетоводни регистри, които се твърди, че са от счетоводството на доставчика, представени от трето лице – И. Б., за което по делото не са представени доказателства за представителната му власт. Същевременно, вещото лице не е извършило проверка на счетоводството на доставчика, тъй като не се свързало с негови представители, а е формирало своите констатации единствено въз основа на извлечения от счетоводни записи и то към конкретна дата. Същевременно, видно от представените по делото доказателства (л. 452 – 457 от делото), въз основа на които е изготвено заключението от 22.02.2013 г., същите представляват компютърна разпечатка и не съдържат подпис и име на лицето, което ги е съставило. Поради това, настоящият съдебен състав намира, че по делото не са налице каквито и да е данни, и доказателства, че представените извлечения от счетоводни регистри, въз основа на които е изготвено експертизата, предсдтавляват действителни счетоводни записвания в регистри на [фирма] и отразяват действително извършени операции.

Обоснован се явява изводът на ответния административен орган, че договорите за доставка на стоките по спорните фактури и приемо-предавателните протоколи към тях, са сключени и подписани от лица, които нямат представителни функции към датата на съставянето им. Фактурите, издадени от [фирма] са с посочен МОЛ и съставител К. М. Б., който с решение по ф.д. №7879/2003 г. на СГС е вписан като едноличен собственик на капитала и управител на дружеството. С Решение от

21.05.2007 г. по ф. д. №7879/2003 на СГС са вписани промени за [фирма] - заличава К. М. Б. като едноличен собственик на капитала и управител и вписва С. И. А. като едноличен собственик и управител. Договорът и приемо-предавателните протоколи са подписани от В. Т. Л., за който не са налице данни, в какво качество е представлявал дружеството. При извършена служебна проверка за сключени трудови договори решаващият орган е установил, че [фирма] няма назначени лица по трудов договор.

От представените в хода на ревизията приемно-предавателни протоколи не се установява мястото на предаването на стоките, как са индивидуализирани същите, както и в какво качество лицето В. Л. е подписало протокола от името на доставчика. Също така липсват и доказателства за транспортирането на стоките и за съхраняването им от получателя - не са представени складови и/или стокови разписки, разписки за транспортиране на стоката или други документи, които да удостоверяват получаването на стоките, транспортирането им и начина на съхранението им. По делото не са представени и каквито и да е доказателства за използване на тези активи от жалбоподателя. Ето защо, обоснован се явява изводът, че представените в хода на ревизията доказателства не обоснововат извод за реално извършени доставки по смисъла на чл. 6, ал. 1 от ЗДДС.

Поради изложеното, РА в частта на отказано право на приспадане данъчен кредит в размер на 170 000,00 лв. по фактури № 122/11.02.2005 г. и № 123/14.02.2005 г., издадени от [фирма], се явява законосъобразен, а жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

II. С РА е е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 34 560,00 лв. по фактура № 231/21.07.2005 г., издадена от [фирма]. Предмет на доставка по спорната фактура е „бормашина БК 031".

За извършената насрещна проверка на доставчика е изготвен Протокол № 10-53-00-6634/28.11.2008 г. Констатирано е, че изготвеното искане е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК и изисканите документи не са представени от доставчика. Фактурата е включена в дневник за продажбите на [фирма].

При извършено посещение от ревизиращите органи в счетоводството на ревизираното дружество на 16.10.2008 г. спорната фактура е изискана, но не е представена. Фактурата е изискана отново с Искане № 10-53-04-1216/17.10.2008 г. и не е представена в определения срок. В отговор на връчено Искане № 10-53-04-1216/09.05.2011 г. фактурата е представена, заедно с писмени обяснения на управителя на дружеството, счетоводни регистри, картон на дълготраен материален актив /ДМА/, договор от 18.07.2005 г. и приемо-предавателен протокол от 21.07.2005 г.

Съгласно договора от 18.07.2005 г., [фирма], представлявано от Т. К. Н., продава на [фирма] бормашина БК031 за сумата от 207 360,00 лв. с ДДС. В чл. 2, ал. 2 от договора е посочено, че сумата следва да бъде заплатена до 31.07.2008 г., а съгласно чл. 3 продавачът е длъжен да прехвърли правото на собственост в момента на предаването й с приемо-предавателен протокол. Спорната фактура е съставена от Р. А., посочена като МОЛ и към момента на издаване на фактурата едноличен собственик на капитала и управител на дружеството, съгласно справка в Търговския регистър. Представено е нечетливо копие на касов бон за извършено разплащане в брой.

Органите по приходите са констатирали, че в счетоводството на оспорващия машината е заведена по дебита на сметка 204, данъкът е начислен по сметка 4531 и с общата стойност на фактурата е кредитирана сметка 401 – по партида на доставчика. Извършеното разплащане в брой е осчетоводено на 28.12.2007 г. по дебита на сметка 401 и кредита на сметка 501 – каса и в резултат крайното салдо към доставчика е в размер на 0,00 лв.
Съгласно приемо-предавателен протокол от 21.07.2005 г. [фирма], чрез Т. К. Н. предава на [фирма] бормашина БК031 на основание договор от 18.07.2005 г.
В представените в хода на ревизията писмени обяснения от управителя на ревизираното лице е посочено, че машината е произведена от „F." AG – Ш. и е с местонахождение в Завод за лазери в [населено място], [улица]. Транспортът е за сметка на доставчика.
С Искане № 10-53-04-1216/27.04.2011 г. от ревизираното дружество са изискани документи, касаещи технически паспорт, техническа документация, данни за физическите лица, които са въвели машината в експлоатация, гаранционни карти, обслужващ сервиз. Такива документи не са представени, поради което органът по приходите е приел, че изисканите документи не съществуват. Ревизиращите органи са формирали извод за липса на реално осъществена доставка по издадената от [фирма] фактура и на основание чл. 65, ал. 4, т. 4 във връзка с чл. 55, ал. 6 от ЗДДС /отм./ е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 34 560,00 лв. за данъчен период м. 07.2005 г.
Изводът на органите по приходите за липса на реално осъществена доставка от [фирма] е правилен и обоснован и не се опровергава от събраните по делото доказателства. Правилно е приложено и правното основание за отказ на данъчен кредит – чл. 65, ал. 4, т. 4 ЗДДС (отм.). В хода на ревизията и по делото не са представени каквито и да е доказателства от доставчика от [фирма] – не са представени доказателства за счетоводната отчетност във връзка с доставката, за определяне на предходните доставки, по които лицето е получател по отношение на доставката. Единствените доказателства представени във връзка доставките и то от жалбоподателя е процесната фактура и договор, сключен между страните, които представляват доказателство за наличие на облигационни отношения между от [фирма] и [фирма], но не и за реалното им изпълнение. Договорът и приемо-предавателния протокол са подписани от лице без представителна власт. Решаващият орган е констатирал при извършена служебна справка в информационната система на НАП, че [фирма] няма назначени лица по трудов договор, а лицето Т. К. Н. има сключени трудови договори като строителен работник с трети дружества. В представения приемно-предавателен протокол не е посочено мястото на предаване на машината. Поради това, обоснован се явява изводът, липса на доказателства за реално прехвърляне на собствеността на процесната стока от доставчика на оспорващия по смисъла на чл. 6 от ЗДДС (отм.).
Недоказано е и счетоводното отразяване на доставката в счетоводството на [фирма]. Съдът не кредитира заключението от 22.02.2013 г., изготвено от вещото лице Я., съгласно което ДДС по процесните фактури е начислен при

доставчика по сметка 4532, данъчните основи по фактурите са осчетоводени при доставчиците по сметка 706 – приходи от продажба на ДМА. Заключението е изготвено въз основа на документи – извлечения от счетоводни регистри, които се твърди, че са от счетоводството на доставчика, представени от трето лице – И. Б., за което не са представени доказателства за упълномощаването му. Същевременно, вещото лице не е извършило проверка на счетоводството на [фирма], тъй като не се свързало с негови представители, а е извършило своите констатации единствено въз основа на извлечения от счетоводни записи и то само към конкретна дата. Видно от представените по делото доказателства (л. 452 – 457 от делото), въз основа на които е изготвено заключението от 22.02.2013 г., същите представляват компютърна разпечатка и не съдържат подпис и име на лицето, което ги е съставило. Поради това, настоящият съдебен състав намира, че по делото не са налице каквито и да е данни и доказателства, че представените извлечения от счетоводни регистри, въз основа на които е изготвено експертизата, предсдтавляват действителни счетоводни записвания в регистри на [фирма] и отразяват действително извършени операции.

Както в хда на ревизията, така и в настоящото производство, не са представени технически документи относно машината, предмет на доставката – технически паспорт, упътвания за работа, гаранционна карта и др., въз основа на които стоката би могла да бъде индивидуализирана. По делото не са налице и доказателства, че доставчикът е придобил и разполагал с машина от вида на процесната, което съобразно императивната разпоредба на чл. 65, ал. 4, т. 4 от ЗДДС (отм.) е самостоятелно основание за отказ на право на данъчен кредит по доставката.

Поради изложеното, РА в частта на отказано право на приспадане данъчен кредит в размер на 34 560,00 лв. по фактура № 231/21.07.2005 г., издадена от [фирма], се явява законосъобразен, а жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

Не следва да се обсъждат възраженията и позоваването на решения, постановени от Съда на ЕС в писмената защита, представена по делото от процесуалния представител на оспорващия, с оглед обстоятелството, че процесните доставки са фактурирани преди 01.01.2007 г., съответно норми от правото на ЕС не намират приложение.

III. С РА на основание чл. 82, във връзка с чл. 86 от ЗДДС, върху сумата в размер на 8 550,00 лв. е начислен ДДС общо в размер на 1 710,00 лв., в т. ч. за данъчен период м. 01.2007 г. в размер на 1 158,60 лв., за данъчен период м. 02.2007 г. в размер на 181,80 лв. и за данъчен период м. 02.2008 г. в размер на 369,60 лв. Органът по приходите е приел, че се касае за доставки, по отношение на които следва да се приложи разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от ЗДДС и тези услуги следва да се третират като облагаеми доставки по смисъла на чл. 12, ал. 1 от ЗДДС със ставка 20 %.

От представените по делото заверени копия в превод на български език от фактура № 491/28.02.2008 г., фактура № 43/16.02.2007 г., фактура № 35/11.01.2007 г., фактура 36/17.01.2007 г., № 38/18.01.2007 г. и фактура № 39/18.01.2007 г., се установява, че същите са с предмет продажба на стоки – различни видове лещи, с получатели дружества от Х. и Б..

В хода на проведената ревизия е констатирано, че по деклариираните от дружеството доставки по гореописаните фактури с място на изпълнение на територията на друга държава – членка на ЕС, деклариранят VIN номер на получателя не е валиден. Съобразно разпоредбата на чл. 21, ал. 3, т. 1 от ЗДДС /в редакцията за съответния период/, в случая липсват доказателства, че получателят е данъчно задължено лице на територията на друга държава – членка на ЕС. Правилно е приложена разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от ЗДДС, съгласно която мястото на изпълнение при доставка на услуга е мястото, където доставчикът е установил своята независима икономическа дейност или има постоянен обект, от който се извършва доставката. С извършването на услугата за ревизираното дружество настъпва данъчно събитие по смисъла на чл. 25, ал. 1 от ЗДДС и на датата на данъчното събитие данъкът става изискуем по реда на чл. 25, ал. 5 от ЗДДС, и възниква задължение за начисляване по реда на чл. 86 от ЗДДС.
На следващо място, за да бъде доказана по несъмнен начин ВОД е необходимо кумулативното наличие на всички елементи от фактическия състав, регламентиран в чл. 7, ал. 1 ЗДДС: да е осъществена доставка на стоки, доставчикът да е регистриран по ДДС в Р Б., съответно получателят по доставката да е регистриран за целите на ДДС в друга държава, членка на общността и стоката да е транспортирана от доставчика или получателя, или за тяхна сметка от територията на страната до територията на друга държава членка. Документите, които удостоверяват извършването на доставката са посочени в чл. 45, т. 1 и т. 2 от ППЗДДС и това са фактура за доставката, в която се посочва идентификационния номер по ДДС на получателя, издаден в държавата членка, в която същият е регистриран и документ, удостоверяващ изпращането и транспортирането на стоката. В случая, за доказване на извършени ВОД по описаните по-горе в съдебното решение фактури оспорващият не е представил документи от изброените в чл. 45, т. 1 и т. 2 от ППЗДДС – не са представени документи, удостоверяващ изпращането и транспортирането на стоката и не са налице доказателства, че получателите по фактурите са регистрирани в държава – членка.
По тези съображения, РА в частта на допълнително начислен ДДС ДДС общо в размер на 1 710,00 лв., в т. ч. за данъчен период м. 01.2007 г. в размер на 1 158,60 лв., за данъчен период м. 02.2007 г. в размер на 181,80 лв. и за данъчен период м. 02.2008 г. в размер на 369,60 лв., е законосъобразен а жалбата като неоснователна следва да се отхвърли и в тази част.
Предвид изхода на делото и заявеното от ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на директора на дирекция “О.” сума в размер на 4 575,31 лв. (четири хиляди петстотин седемдесет и пет лева и тридесет и една ст.), съгласно чл. 7, ал. 2, т. 4 вр. чл. 8 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения.
Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София- град, I отделение, 3-ти състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт № [ЕГН] от 21.09.2011 г., издаден от П. П. Б. – Д. - старши инспектор по приходите при ТД на НАП С., в частта на отказан данъчен кредит по фактура, издадена от [фирма], в размер на 33,00 лв., на определени за довнасяне задължения за ДДС в размер на 9,69 лв. и лихва в размер на 7,30 лв., както и в частта на установени задължения по реда на ЗКПО за 2005 г., 2006 г., 2007 г., в която е потвърден с решение № 1018/03.05.2012 г. на директора на дирекция "Обжалване и управление на изпълнението" – [населено място].

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт № [ЕГН] от 21.09.2011 г., издаден от П. П. Б. – Д. - старши инспектор по приходите при ТД на НАП С., в частта потвърдена с решение № 1018/03.05.2012 г. на директора на дирекция "Обжалване и управление на изпълнението" – [населено място].

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на ответника - директора на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" – [населено място] юрисконсултско възнаграждение, в размер на 4 575,31 лв. (четири хиляди петстотин седемдесет и пет лева и тридесет и една ст.).

Решението може да бъде обжалвано в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: